

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **Mgr. et Mgr. P. L.**
bytem X
zastoupen Mgr. Jakubem Koudelkou
advokátem se sídlem Palackého třída 3048/124, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020, č. j. JMK 100968/2020, sp. zn. S-JMK 94823/2020/OD/VW,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020, č. j. JMK 100968/2020, sp. zn. S-JMK 94823/2020/OD/VW, a rozhodnutí Magistrátu města Brna, č. j. ODSČ-32746/19-34, sp. zn. ODSČ-32746/19-FIL/V, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jakuba Koudelky, advokáta se sídlem Palackého třída 3048/124, 612 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Podstatou věci je, zda brněnský magistrát splnil zákonné předpoklady pro zahájení přestupkového řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla. Podmiňovalo ho (a) provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, který měl jako řidič vozidla

žalobce porušit zákaz stání, a (b) neúspěch při zjišťování skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě. Podle žalobce se tyto předpoklady zahájení řízení proti němu v této věci nenaplnily. Údaje o řidiči totiž magistrátu sdělil a tento řidič pak s magistrátem po převzetí předvolání komunikoval. Krajský soud níže vysvětlí, proč má žalobce pravdu.

II. Procesní vývoj věci a relevantní skutkové okolnosti

2. Dne 6. 4. 2018 v 8:20 stálo vozidlo žalobce u značky vyznačující konec zóny blokového čištění. Podle městské policie porušovalo stanovený zákaz stání. Nechala vozidlo žalobce odtáhnout a Magistrátu města Brna („magistrát“) oznámila přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“).
3. Magistrát zaslal žalobci jako provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky, ve které mu vysvětlil, že namísto její úhrady může magistrátu sdělit údaje o řidiči vozidla v době spáchání přestupku. To žalobce udělal a sdělil magistrátu údaje o osobě se jménem, které se velmi podobá jeho vlastnímu jménu: P. L. („sdělená osoba“). Jde ovšem o občana Nizozemska, o kterém žalobce uvedl i jeho datum narození, nizozemskou adresu i doručovací adresu v X. Na brněnskou doručovací adresu magistrát sdělené osobě zaslal předvolání k vysvětlení. Sdělená osoba zareagovala písemným podáním v nizozemštině. Magistrát si toto podání neformálně přeložil. Plynulo z něj, že sdělená osoba neovládá češtinu a nerozumí obsahu zasláního přípisu. S odkazem na čl. 6 odst. 3 písm. a) a e) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) sdělená osoba požádala magistrát o zaslání všeho v nizozemštině, aby neporušil jeho právo na spravedlivý proces a na soukromý a rodinný život.
4. Magistrátu ovšem poté zaslala e-mail jistá A. L. R. Uvádí v něm, že je kolegyní sdělené osoby, jejímž jménem píše. Dodává, že sdělená osoba je Holanďanem, který k ČR nemá žádný vztah. Auto s poznávací značkou uvedenou v předvolání nevlastní a není na něj registrované. K podobnému problému mělo dojít i o rok dříve. Adresa, na kterou sdělená osoba dostala předvolání, je ale platná. Pracovnice magistrátu měla v předchozím případě odesílatelce e-mailu říci, že sdělenou osobu pravděpodobně někdo uvedl jako řidiče. Celá věc se jim zdá velmi podivná. Pisatelka se poté ptá, jak má sdělená osoba postupovat. Ve spodní části e-mailu přeposílá dřívější e-mail velmi podobného znění, který se má týkat onoho předcházejícího případu. Odesílatelka ke svému e-mailu nepřipojila elektronický podpis. Ani jej poté nijak nedoplnila.
5. Magistrát dne 13. 2. 2019 věc oznámení přestupku řidiče vozidla odložil. Uvedl, že mu provozovatel nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Nezjistil pak skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 1. 3. 2019 magistrát vydal příkaz, kterým zahájil řízení proti žalobci jako obviněnému z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce proti němu podal odpor, proto magistrát pokračoval v řízení dále.
6. Dne 27. 2. 2020 magistrát vydal rozhodnutí pod č. j. ODSČ-32746/19-34, sp. zn. ODSČ-32746/19-FIL/V („rozhodnutí magistrátu“), kterým žalobce shledal vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Uložil mu pokutu 1.500 Kč. K procesnímu dění před zahájením řízení proti žalobci uvedl, že mu žalobce sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Dodal, že sdělenou osobu předvolal k podání vysvětlení. Na to navázal: „Vzhledem k

tomu, že pan P. L. neovládá český jazyk, bylo zasláno vysvětlení jeho jménem od paní A. L. R., a to emailem bez ověřeného podpisu, která uvádí, že pan L. nemá k České republice žádný vztah a předmětné vozidlo nevlastní.“ Magistrát podle vlastních slov *tedy* řízení o přestupku nezahájil a věc dne 13. 2. 2019 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Nato zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla se žalobcem.

7. Žalobce se proti rozhodnutí magistrátu odvolal. V odvolání uváděl, že magistrátu sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla. Upozornil, že e-mail od A. L. R. neměl ověřený podpis. Vytýkal magistrátu, že na základě tohoto neověřeného e-mailového sdělení odložil věc podezření z přestupku sdělené osoby. Ta si navíc předtím předvolání řádně převzala. Z její reakce pak byla patrná snaha s magistrátem komunikovat. Žalobce dále rozváděl nedůvěryhodnost e-mailu, který magistrát obdržel. Jde podle něj o podvrh. Nad rámec námitek proto žalobce zmínil, zda by věc nebylo vhodné prověřit podáním trestního oznámení pro zneužití pravomoci úřední osoby. Obsah e-mailu navíc nevylučuje, že sdělená osoba mohla přestupek spáchat. Magistrát proto podle žalobce neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, což je podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu předpokladem projednání přestupku provozovatele vozidla.
8. Žalovaný ovšem rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. JMK 100968/2020, sp. zn. S-JMK 94823/2020/OD/VW („rozhodnutí žalovaného“), odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí magistrátu. Taktéž zmínil, že magistrát předvolal sdělenou osobu k podání vysvětlení a „na toto předvolání A. L. R. prostřednictvím nepodepsaného e-mailu (sic!), ve kterém uvedla, že sdělený řidič neumí česky a v době spáchání přestupku na území ČR nebyl. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu nepodařilo (...) zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, správní orgán věc týkající se prošetření podezření ze spáchání přestupku řidiče (...) odložil.“
9. V přímé reakci na odvolací námítky žalobce pak žalovaný konstatoval, že magistrát učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Podání, která učinila A. L. R. emailem, nemělo elektronický podpis a odesílatelka ho do pěti dnů nepotvrdila. Proto se podle žalovaného k tomuto podání podle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) nepřihlíží. Žalovaný dodává, že „[n]ámítka (...), že měl být učiněn pokus o zahájení e-mailové komunikace s touto osobou, je tedy zcela bezpředmětná. Obvinění oprávněné úřední osoby z vytvoření e-mailu je zcela nepodloženou a účelovou spekulací, účelovým se ostatně jeví spíše postup účastníka řízení.“ Žalovaný pak doplňuje, že žalobce sdělil údaje o totožnosti řidiče, který byl nekontaktní, a které „byly vyhodnoceny“ jako účelové. Z toho důvodu magistrát věc podezření z přestupku řidiče odložil a zahájil řízení se žalobcem jako provozovatelem vozidla.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce namítá, že správní orgány nemohly přestupek provozovatele vozidla projednat. Magistrát v rozporu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Předvolání k podání vysvětlení si sdělená osoba převzala na doručovací adrese. Poté doručila osobně podepsané písemné podání v holandštině. Z jeho obsahu vyplynulo, že sdělená osoba má povědomí o obsahu předvolání a podezření z přestupku. Odvolává se na čl. 6 odst. 3 písm. a) a e) Úmluvy a žádá o překlad předvolání.

Z patrné snahy sdělené osoby komunikovat s magistrátem lze usoudit, že se jedná o existující osobu s platnou doručovací adresou, na které si přebírá poštu. Tuto osobu lze označit za kontaktní.

11. Zcela náhle a nečekaně se však ve spise objevily kopie e-mailových zpráv adresovaných magistrátu od A. L. R. Spis ji nijak blíže neidentifikuje. Magistrát ani neověřoval její totožnost. Tyto zprávy se nejen svým obsahem, ale i formou snaží navodit dojem, že jde o autentické podání vysvětlení jménem sděleného řidiče. Nemají však elektronický podpis, který zajišťuje jejich pravost. Magistrát poté řízení o přestupku proti sdělené osobě řidiče nezahájil a věc odložil. Odůvodnil to tím, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. V usnesení o odložení věci nesprávně uvádí, že žalobce písemně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla.
12. Proti tomu, že magistrát neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, žalobce brojil v odvolání. Žalovaný ale nepochopil smysl této žalobcovy námitky. Námitka žalobce směřovala k tomu, že neautentizované e-maily od neztotožněné osoby jsou nepoužitelným důkazem, který nemůže sloužit jako podklad pro rozhodnutí o odložení věci. Žalovaný na jednu stranu nepoužitelnost tohoto důkazu aprobuje. Na druhou stranu se již nijak nevyjadřuje k tomu, proč magistrát z tohoto důkazu vycházel, pokud nezahájil řízení o přestupku se sdělenou osobou a věc odložil. Obsah e-mailů navíc ani nezakládá pochybnost, že sdělená osoba vozidlo žalobce řídila. Žalobce nenamítal, že by se správní orgány měly pokusit zahájit e-mailovou komunikaci s údajnou autorkou e-mailů. Podle žalobce se jedná o podvrh
13. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí: „Účastník řízení stanovené částky neuhradil, přičemž sdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla, který byl nekontaktní a které byly hodnoceny jako účelové.“ Sdělená osoba, která jednoduše měla vozidlo zapůjčené a řídila jej, byla kontaktní. S magistrátem komunikovala prostřednictvím vlastnoručně podepsaného podání, v němž neodmítá podání vysvětlení, ale pouze žádá o překlad předvolání, na což by měla mít jako osoba podezřelá z přestupku právo. Co se týče údajné účelovosti, tu magistrát ve svém rozhodnutí nijak nezmiňuje. Ani žalovaný blíže nespecifikuje, v čem by měla spočívat. Odložení přestupkové věci bylo proto předčasné.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Magistrát učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla, jakmile ho předvolal. Sdělená osoba podala písemné podání vysvětlení v holandštině. Úředním jazykem je čeština. Bez ohledu na obsah tohoto podání správní orgán nemusí písemnosti před zahájením řízení překládat. Z důvodu absence doplnění podpisu se k e-mailu nepřihlíželo. Námitky žalobce v tomto ohledu jsou proto zcela bezpředmětné.

V. Replika žalobce

15. Není podstatné, v jakém jazyce se sdělená osoba vyjádřila. Nadto žalovaný alibisticky tvrdí, že nemusí u písemností před zahájením řízení zajišťovat překlad, ačkoli si magistrát překlad písemnosti sdělené osoby opatřil a seznámil se s jeho obsahem. K e-mailu se podle žalovaného nepřihlíželo. Ze spisového materiálu však vyplývá opak. Předmětná e-mailová komunikace je jedním z důkazů žalovaného, o něž opřel své rozhodnutí. Kdo má být onou (patrně fiktivní) osobou jménem, žalovaný nevysvětlil. Pokud následně ve svém

rozhodnutí a vyjádření k žalobě tvrdí, že se k dané e-mailové komunikaci nepřihlíželo, činí tak nepochopitelně.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
17. Žaloba je *důvodná*.
18. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopouští přestupku, pokud v rozporu s § 10 nezajistí, aby řidič při užití vozidla daného provozovatele dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. V souladu s § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil *nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku* a (a) nezahájil řízení o přestupku a věc *odložil*, protože *nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě*, nebo (b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku spáchání skutku neprokázal.
19. Výkladem § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval, své závěry přitom výstižně shrnul např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 303/2020-24, či ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019-22. Podle této judikatury „[z] § 125f zákona o silničním provozu plyne, že odpovědnost provozovatele vozidla je (...) je subsidiární vůči odpovědnosti řidiče za přestupek (...). Bylo by však ‚proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a *případné označení řidiče provozovatelem vozidla* (...) *zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit*‘. V praxi se vyskytují rovněž situace, v nichž je ‚pátrací‘ povinnost správních orgánů ve vztahu k zjištění skutečného řidiče oslabena či vůbec neplatí. Jedná se o případy, ve kterých provozovatel vozidla označil osobu údajného řidiče z důvodu učinění pouhé procesní obstrukce bez reálného obsahu, konkrétně když *neuvedl* (...) *dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvedl údaje smyšlené či falešné* (...)“.
20. V rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, Nejvyšší správní soud zdůraznil nezbytnost zohlednění konkrétních okolností posuzovaného případu: „Především je třeba velmi důsledně odlišovat případy, které *prokazatelně naplňují znaky obstrukčního jednání* ze strany provozovatele vozidla, resp. jeho opakovaně takto jednajících zástupců (...), od těch případů, v nichž *ke zneužití práva zjevně nedochází*.“ Nejvyšší správní soud tímto navázal na závěry prezentované např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44: „Z ustanovení § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu [dnes odst. 5 – pozn. krajského soudu] i s přihlédnutím k ustálené judikatuře, která jej vykládá, totiž lze dovodit, že skutečnost, že nekontaktnost, oprávněné odepření výpovědi apod. na straně označené osoby zabrání zjištění skutečností odůvodňujících zahájení přestupkového řízení proti konkrétní osobě, jde k tíži provozovatele vozidla. Tomu samozřejmě musí předcházet reálná snaha správního orgánu o ztotožnění osoby podezřelé z přestupku, *má-li k tomu správní orgán nezbytné indicie*. Nicméně tato „pátrací“

povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že *krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. (...).*“

21. Z citované judikatury tedy vyplývá, že pro posouzení toho, zda správní orgán splnil podmínky § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je zapotřebí přihlídnout ke *konkrétním okolnostem posuzovaného případu*. V rámci nezbytných kroků nelze od správního orgánu požadovat rozsáhlé úkony směřující k určení totožnosti přestupce, nemá-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Současně však *nelze akceptovat, pokud správní orgán na snahu dohledat skutečného pachatele přestupku bez dalšího rezignuje* a přistoupí k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (srov. rovněž nedávné rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26, a ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 141/2019-22).
22. Z toho také plyne, že se povinnosti podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nesmršťují jen na povinnost učinit tzv. nezbytné kroky, aniž by hrál roli výsledek těchto kroků vedených snahou o zjištění pachatele. Odložení věci, k němuž došlo v tomto případě, má ještě jednu podmínku. Správní orgán musí postavit na jisto, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu]. Má-li tedy dostatečné údaje a podklady k tomu, aby zahájil s konkrétní osobou řízení o přestupku řidiče, pak se musí touto cestou vydat a nemůže věc v dané procesní fázi odložit. Cestu k zahájení řízení o přestupku provozovatele by pak správní orgán měl volnou, až pokud by řízení s obviněným, kterého považoval za řidiče-pachatele přestupku, zastavil pro neprokázané spáchání přestupku. I v této konstrukci se projevuje subsidiarita odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnost řidiče.
23. *Magistrát zákonné podmínky pro zahájení přestupkového řízení se žalobcem coby provozovatelem vozidla nesplnil. Z jeho rozhodnutí (ani z rozhodnutí žalovaného) neplyne rozumné vysvětlení, proč vlastně nezahájil řízení proti sdělené osobě. Ta na předvolání magistrátu odpověděla a z její odpovědi, již si magistrát přeložil, neplynulo nic, z čeho by se dalo dovozovat, že zahájení řízení proti ní by nebylo možné. Jak namítá žalobce, z reakce sdělené osoby plyne její vůle s magistrátem dále komunikovat za dodržení mantinelů plynoucích z práva na spravedlivý proces. Sdělená osoba naprosto logicky odkazovala na čl. 6 odst. 3 písm. a) a e) Úmluvy, které zaručují osobám, proti nimž se vede řízení o trestním obvinění ve smyslu Úmluvy, (a) právo na neprodlené a podrobné seznámení s povahou a důvody obvinění v jazyce, kterému taková osoba rozumí, a (b) právo na tlumočníka. Pojem obvinění má přitom v Úmluvě autonomní význam a nekryje se s významem tohoto pojmu podle českého vnitrostátního práva. V konkrétních okolnostech této věci se sdělená osoba o tyto záruky opírala důvodně. Současně z toho plyne, že počítala s možným vedením přestupkového řízení proti ní.*
24. Magistrát ovšem podle odůvodnění svého rozhodnutí následně přiznal určitý význam e-mailu A. L. R. Jeho odesílatelka přitom nijak nedoložila své oprávnění vystupovat jménem sdělené osoby, jen v e-mailu uvádí, že je jeho kolegyní. Kromě toho e-mail jako podání nesplnil ani podmínky podle § 37 odst. 4 správního řádu, protože mu chyběl odpovídající elektronický podpis, resp. následné potvrzení v zákonem uznávané formě. I pokud bychom odhlédli od právě uvedených formálních nedostatků, pak je nutné přitakat, že ani

obsah e-mailu reálně nevylučoval, že sdělená osoba mohla být řidičem vozidla žalobce. Celý tento e-mail a jeho důvěryhodnost jednoduše bledne vedle skutečnosti, že *žalobce identifikoval sdělenou osobu, magistrát se na ni obrátil, sdělená osoba si převzala jeho písemnost a odpověděla na ni, přičemž vyjádřila snahu s magistrátem komunikovat a hájit svá práva.* Pokud magistrát z e-mailu A. L. R. vyvodil, že *tedy* řízení o přestupku nezahájí a věc odloží, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, pak to právě popsany sled událostí neodůvodňoval. Pokud v usnesení o odložení věci magistrát opravdu uvádí, že žalobce písemně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla, pak krajský soud musí souhlasit se žalobcem, že tomu tak není.

25. Žalovaný toto pochybení magistrátu v odvolacím řízení nenapravil. Nejdříve zopakoval, jak věc posoudil magistrát, a zmínil při té příležitosti e-mail A. L. R. V reakci na námitky žalobce ovšem zdůraznil, že se k němu nepřihlíželo, protože nesplňoval podmínky § 37 odst. 4 správního řádu. V další části odůvodnění pak žalovaný přichází s novým hodnocením role sdělené osoby. Byla podle něj nekontaktní. Údaje o ní navíc podle žalovaného „byly vyhodnoceny“ jako účelové. Z těchto důvodů magistrát podle žalovaného věc odložil. *Ani jeden z právě uvedených závěrů ovšem žalovaný blíže nevysvětlil a s ohledem na obsah spisu jim krajský soud ani neporozuměl.* Sdělená osoba zjevně kontaktní byla. Adresa, kterou žalobce magistrátu sdělil, byla pravá a sdělená osoba si tam převzala poštu. Na předvolání pak zareagovala. Navíc způsobem, který nenes jakékoliv znaky snahy o obstruování. Naopak. Konstatování, že sdělená osoba byla nekontaktní, tedy odporuje obsahu spisu.
26. Žalovaný pak nově vnesl do hry argument, který magistrát nepoužil, a který by v obecné rovině s ohledem na výše uvedená judikatorní východiska mohl z pohledu správních orgánů celou situaci „zachránit“ – nepostupoval žalobce obstrukčně, pokud odkázal na sdělenou osobu? Pozitivní odpověď na tuto otázku by ovšem mohla mít své účinky, jen pokud by ji žalovaný přesvědčivě zdůvodnil. To se však nestalo. Žalovaný jen konstatuje, že údaje o sdělené osobě „byly vyhodnoceny“ jako účelové. Použitý trpný rod zamlžuje již to, kdo je takto vyhodnotil. Byl-li to žalovaný, pak se ovšem krajský soud nedověděl, proč je takto vyhodnotil. Pokud totiž žalovaný dal zcela bokem e-mail A. L. R., pak nic obstrukcím žalobce nenasevňuje.
27. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nově odkazuje na jazyk reakce sdělené osoby. Před zahájením řízení proti ní si prý magistrát nemusel zajistit překlad daného podání. *Magistrát si ho ovšem zajistil.* Navíc je toto tvrzení podle krajského soudu příliš formalistické. Sdělená osoba se po určení žalobce již materiálně dostala do role nositele práv podle čl. 6 odst. 3 Úmluvy, na něž ve svém podání odkazovala. Již při podání vysvětlení by jí musel magistrát v jazyce, kterému tato osoba rozumí, vysvětlit, o co jde, nejspíše za pomoci tlumočníka. Krajský soud se spíše obává, že žalovaný po zkušenostech s jinými obstrukčními praktikami jiných provozovatelů vozidel, kteří označují nekontaktní cizince jako řidiče jejich vozů, postupoval podle zjednodušující roviny „řidič byl cizincem a nekomunikuje česky = jde o obstrukci.“ Tato rovnice ovšem takto sama o sobě bez dalšího nemůže fungovat. A hlavně v konkrétních okolnostech této věci neobstojí, protože *ze spisu nelze dovozovat* – obzvláště pokud žalovaný odhlíží od e-mailu A. L. R. – *že žalobce na sdělenou osobu poukázal obstrukčně.*

28. Krajský soud proto shrnuje, že tu nebyly podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. *Magistrát věc podezření z přestupku sdělené osoby coby řidiče vozidla žalobce odložil, aniž by se dalo konstatovat, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.* Okolnosti pro vedení řízení se sdělenou osobu - označenou žalobcem jako řidič, což sdělená osoba ani nevyvrátila, pokud se domáhala svých procesních práv v jazyce, jemuž rozumí – tu před odložením věci podle krajského soudu byly. Respektive se ještě po podání vysvětlení sdělené osoby mohly další doplňující okolnosti objevit a závěr o tom, že je magistrát definitivně nezjistil, byl v dané chvíli předčasný. Žalovaný pak řádně neodůvodnil, že by žalobce postupoval obstrukčně. Správní orgány tedy rezignovaly na své povinnosti plynoucí z § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu.
29. S ohledem na to, že magistrát chybně zahájil řízení se žalobcem, aniž by pro to byly zákonné podmínky, krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného i magistrátu. A s ohledem na odložení věci proti sdělené osobě již toto pochybení nelze v dalším řízení napravit (i z toho důvodu musí správní orgány být při použití § 125f odst. 5 obzvláště pečlivé). Řízení proto bude nutné zastavit. Krajský soud již nevypořádal další námitky žalobce pro nadbytečnost.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud vzhledem k shora uvedenému dospěl k závěru, že žalovaný vydal rozhodnutí v důsledku podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Stejnými vadami trpí i rozhodnutí magistrátu, které krajský soud zrušil také (§ 78 odst. 3 s. ř. s.) Právní názor vyslovený v tomto rozsudku (viz body 28-29 výše) žalovaného a magistrát v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč za podání žaloby, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce Mgr. Jakuba Koudelky, spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a podání žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tři úkony právní služby po 300 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 2.142 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 28. ledna 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce